

AANTEKENEN

Voorzieningenrechter Rechtbank
Zeeland-West-Brabant
Team Bestuursrecht
Postbus 90006
4800 PA Breda

Uw kenmerk : Zaaknummer BRE 16 / 7196 WET GIN
Ons kenmerk : 09.015 FJB
Onderwerp : zitting voorlopige voorziening 16-09-2016

Bilthoven, 14 september 2016

Geachte mevrouw, heer,

Op vrijdag 16 september 2016 vindt in deze zaak de hoorzitting plaats. Met het oog op deze zitting wenst cliënte nog enkele aanvullende opmerkingen te plaatsen en enige aanvullende stukken in te brengen.

1) Minimum maaswijdtes

Verweerder stelt dat wettelijk is geborgd dat vergunninghouders alleen netten mogen gebruiken met een minimum maaswijdte van 90 millimeter doordat deze maaswijdte geldt voor de doelsoort "zeebaars" wat is vastgelegd in *VERORDENING (EG) Nr. 850/98 VAN DE RAAD van 30 maart 1998 voor de instandhouding van de visbestanden via technische maatregelen voor de bescherming van jonge exemplaren van mariene organismen (bijlage 1)*.

De minimummaaswijdte wordt in deze verordening vastgelegd in verschillende tabellen en is afhankelijk van het type vistuig, het visgebied en de doelsoort. In casu staan wel het visgebied en het type vistuig vast. De doelsoort is echter niet opgenomen in de vergunning. Om die reden geldt er ook geen minimummaaswijdte. Gelet op de kennelijke bedoeling van verweerder de zeebaars als doelsoort te benoemen had dit in de vergunning opgenomen moeten worden. Door dit niet te doen is de vergunning onvolledig en geldt er in tegenstelling tot de intentie van verweerder geen minimummaaswijdte.

Overigens is in voornoemde verordening de minimummaat voor zeebaars nog vastgesteld op 36 cm. De opgenomen maaswijdte van 90 mm. is dus gerelateerd aan zeebaarzen groter dan 36 cm. Ter bescherming van het zeebaarsbestand is per 30 juli 2015 de minimummaat voor zeebaars echter verhoogd van 36 naar 42 cm. Dit is gebeurd met de *UITVOERINGSVERORDENING (EU) 2015/1316 VAN DE COMMISSIE van 30 juli 2015 tot afwijking van Verordening (EG) Nr. 850/98 van de Raad, wat de minimale instandhoudingsreferentiegrootte voor zeebaars (Dicentrarchus labrax) betreft. Bijlage2*.

Nu voor een minimummaat van 36 cm. een minimummaaswijdte van 90 mm. voor staand want is vastgesteld, zou de minimummaaswijdte logischerwijs moeten worden verhoogd vanwege de opgehoogde minimummaat van 42 cm. De verleende vergunningen houden dus geen rekening met de opgehoogde minimummaat zoals

bepaald in *UITVOERINGSVERORDENING (EU) 2015/1316* met betrekking tot minimummaaswijdtes. Juist bij staand want is dit echter noodzakelijk omdat (vrijwel) geen enkele vis een verblijf in staand want-netten zal overleven en het ongeschonden terugzetten van ondermaatse vis dus onmogelijk is.

2) Vangst en overleving van beschermde vissoorten zoals zalm, zeeforel en fint

Verweerder stelt in zijn besluit op bezwaar dat uit het door cliënte aangehaalde rapport van Imares (IMARES rapport CO39/08) uit 2008 zou blijken dat de bijvangsten van trekvissen bij de staandwant visserij zeer gering waren. Waar dit zou zijn vermeld in het IMARES rapport meldt verweerder niet. Cliënte heeft die conclusie ook zelf niet kunnen vinden.

Wel staat op pagina 62 van het desbetreffende rapport (**bijlage 3**) vermeld dat in het buitenland gericht wordt gevist met staand want op zeeforel zodat *“mag aangenomen worden dat dit een geschikt tuig is om trekvissen als zalm en zeeforel te vangen. Vooral de netten waarmee gericht op pelagische vissen zoals harder en zeebaars gevist wordt zullen een goede vangstefficiëntie voor zalm en zeeforel hebben”*.

Voorts is hier vermeld: *“Over de inspanning en de vangsten van trekvissen gevangen in staand want nabij intrekpunten zijn geen gegevens bekend”*.

Het voorgaande klemt eens te meer nu in Imares rapport C082/11 (bijlage 11 bij het beroepschrift) op pagina 4 is vermeld dat bij intrekpunten (waarvan de Nieuwe Waterweg de belangrijkste van Nederland is) de vangstfrequentie van zalm en zeeforel aanzienlijk groter is dan op andere plaatsen.

De effecten van staand want op trekvissen bij intrekpunten zijn niet meegenomen in IMARES rapport CO39/08 uit 2008. Het is opmerkelijk dat de Staatssecretaris in dit opzicht verwijst naar een rapport dat expliciet stelt dat er geen gegevens bekend zijn over de vangst van trekvissen in staand want bij intrekpunten.

Met oog op het feit dat de Nieuwe Waterweg een zeer belangrijk intrekpunt is, de visserij met staand want niet selectief is, de kans op overleving voor trekvissen in staand want zeer gering is en dat meerdere rapporten aangeven dat de vangstkans van trekvissen in de Nieuwe Waterweg en het Haringvliet het grootst zijn van heel Nederland, had de Staatssecretaris geen vergunningen af mogen geven zonder vooraf onderzoek te laten doen naar de omvang van deze bijvangsten.

Dat de vangst van zeeforel en andere beschermde soorten als fint geen uitzondering is bij het vissen met staand want blijkt ook uit berichten op Facebook. Enkele berichten/foto's zijn ingesloten als **bijlage 4**. Foto 1 laat onderin beeld een zeeforel zien gevangen door Pieter Mathijssen die blijkens foto 2 zeer succesvol is met het vissen met staand want. Foto 3 toont een Facebook-bericht van Puur Vlieland die ook een zeeforel hebben gevangen met staand want. Ook Wadvistochten vangt tijdens hun excursies blijkens foto 4 en 5 geregeld beschermde finten en zeeforellen. Foto 6 toont aan dat zelfs een spiering van circa 15 cm. verstrikt raakt in staand want. Foto 7 tot en met 10 zijn vorige week genomen en tonen de bakens van (honderden meters) staand want in de Nieuwe Waterweg bij de Maaslandkering, zoals gezegd de belangrijkste trekroute voor trekvissen en een belangrijke plaats voor sportvissers, zoals blijkt uit foto 11. De laatste foto (12) toont het gebied waar foto's 7 – 11 zijn genomen.

3) Jurisprudentie

In deze zaak heeft verweerder naar het oordeel van cliënte op diverse punten onvoldoende kennis vergaard omtrent de relevante feiten de af te wegen belangen om tot de bestreden besluiten te kunnen komen en daarmee gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Awb en artikel 7:12, eerste lid van de Awb. Cliënte verwijst terzake naar de uitspraak van Rechtbank Midden Nederland van 9 februari 2015 (ECLI:NL:RBMNE:2015:753) waar het besluit van verweerder om die reden werd vernietigd. Deze uitspraak is bevestigd door de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State op 26 april 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:1145).

Een afschrift van deze brief met bijlagen is reeds per e-mail verstuurd aan de gemachtigde van verweerder, Mr. M. Rekhaoui en de gemachtigde van de vergunninghouders, Mr. J.H. Hermsen.

Hoogachtend,

Mr. F.J. Boonstra

Bijlagen: 4.